

E G Y E D Ű L

1.

Lomha bádogkezek szétömlő sejtje
bárgyú izgalom a falon
és szétszórt tükrörcserép

ebben szemed
ebben homlokod
ebben pupillád
ebben a szemölcs

bal orcád gödröcskéje felett
s méhzsongás oldódik zöld-piros
négyzetes asztalterítón
míg forog a csillár s a buborékok
alakatlan arcok mozaik-erekben

ebben szemed
ebben homlokod
ebben pupillád
ebben a szemölcs

kezdjük újból mindezt előlről:
Lomha bádogkezek...

2.

Megbénult idő
döglött erek a szók
álmos vagyok

Riadót

De nincs
síkkamlos értelem
s hajtincs vegyül a feledkezésbe
míg végigbaktatok érted
a peremváros felé

3.

Gyönyörű verset álmodtam az este,
amit már meg nem írhatok,
s te bután így tovább reméled,
hogy egyszer vízbe fúlsz.
Pedig a mocsár csak derékig enged
s szép emléidet fehéren hagyja rám.

4.

Lassan felépülnek a házak
s minden oly egyszerű
ha már aludtál valakivel.
Pensze.
A szigetről most ne meséljek
— manapság divat a menekülés
meg az hogy öngyilkosok lesznek az emberek
így vagy amúgy
no és az ésszerű nyugalom —
és másról se sokat.
Fáradt lehetsz. Tudom.
Azért mégsem sajnállak kedves
csak fáj hogy beleugrok és csobban a víz.
A hullámok fodroznak
majd elcsendesednek.
Így halkulunk mi is
és a süket csendben szeretnénk
ha sosem nőttek volna dudor-
ézés-láz vipera-gondolataink.
Azután magam.
Most is.
Csupán írhatok egy verset
neked gondolhatom a langyos szobát
és sört iszok ha már mindenki hazament:
mert lassan mégis csak kifáradok.

5.

Te nagybetűs Magány, több se vagy,
mint üres marok, ha álmából riad
a szépet álmodó
s néhány szűk, elágazó, poros gondolat,
meg az, hogy papírzacsokból s állva
fogyasztom hideg vacsorám
és ha úgy tetszik, hát nem mosok fogat.

6.

ájult két karját lehántja
bomlik akár a hézagos agy
faragatlan vészes örvényei

majd magára maradtan
a horpadás állja nekifeszül
talapzatos húsos iszonyatban
a szétszóródásnak

halkan elbiceen a recehántya
kitágult szemgolyó
alámosott panttalan tárulkozásban

IMA A NAPON

IMA HELYETT

Isten, ha volnál,
lánynak hinnélek, festenélek,
amint törékenyen a mezőn megáll,
körötte hajlik, susstorog
tengernyi-súlyos sok ikalász
s az elhaladókra magából
termést mosolyog.

ÓVÓ VERS MAGAMHOZ

Úgy fogd át tenyérrel az Eszmét
mint lány arcát szokás
de ne higj benne nagyon
csak simítsd magadhoz
tapintsd ki tomporát
s aztán ha kikelsz belőle
füröszd meg magad
mert könnyörtelentül fészkei magát
az ízületekbe
megköt s visszaránt
ha lendülnél újabb kellemekre
szébb igaz után

Vigyázz magadra
a Hit már árulás

IMA A NAPON

Uram Uram
Ingalmas Uram
térdemben csontok reccsenése
számban a só keserme ízei
feltört a nap
szakít a Nap

Uram Uram
fűszerekkel tömjénekkel
hol az étel
hol az étel
hol ihatok

Uram a Nap
és az utca a kövezet
szennybóbita
szennypermeteg
szennykoppanás
szennyszédület

Uram a nap
Uram
a Nap
és szeretőm a kedvesem
lázrengeteg húsvermeket
kínál nekem
szennybóbitás utcakövön
szennyszédület szerelmesen
mikor a csonttérdeimben
mikor a só ajkaimon
nagyot roppan
s Uram a nap
Uram
a Nap
töni zúzza
oly kegyetlen

ESTI IMA

Ne adj asszonyt
és ne adj szerelmet
mégis a gondolattól
védj meg leginkább
és a farkasoktól
és a napoktól
milk mindig fenyegetnek
különös gonddal pedig
önmagadtól védj meg
mindörökre
még ha félek is
és csak a kegyelet
meg a szesz
védhet a Gonosztól

TÖRTÉNELEM

Szárnyasok tömött nemisége
szobrokba kövült dobbanás
egy-egy stílust jelölő boltív
marad mögöttünk a világ
s néhány félrecsúszott laza költemény
arról hogy szenvedünk

Oh család művészet
hit jog esztétikum
tőlünk velünk bélelt hamis töredékek
szókólátomás — anyag nélkül
fogható fel az elgördülő halált
hogy ne legyen a Tárgy

a szellem menedéke
s pillanatnyi téboly az alkotás
hogy ne legyen kacér Végtelen
végesek küzdő reménye

De könnyöntelenül jönnek a képek
szármások tömött nemisége
szobrokba kövült mozdulás
egy-egy stílust jelölő boltív
és marad marad csak a világ
magában keményen
ha már kicsordult belőle
a buzduló lélek s a lökő akarás

KELL A BIZAKODÁS

Végtére is kell a bizakodás
túrní a hit miatt
s egy-két nyitva hagyott
szelíd feltevés
hogy lesz
mert lesz egyszer helyünk
a nyugalomban
hol okos ötletes minden pillanat
s kis lelkesedések
szövik a jövőt
mert így nyomorultam
tömör lángok alatt
már nem megy sokráig